

God, give us unity...

Damakha

KRANT VOOR OEKRAÏENERS

April, 2026. Flanders.

Socio-political newspaper | Ukraine - Europe

№ 04 (209) 2026

58 jaar licht en goede daden: hoe ik de verjaardag van Sant'Egidio in Antwerpen meemaakte

Afgelopen zondag maakte ik iets mee dat moeilijk zomaar een feest te noemen is. Het was een echte viering van menselijke goedheid, oprechtheid en geloof in mensen — de 58ste verjaardag van de gemeenschap Sant'Egidio in Antwerpen.

De viering vond plaats in het hart van de stad — in de indrukwekkende Onze-Lieve-Vrouwekathedraal. Alleen al de locatie gaf een bijzondere sfeer: hoge gewelven, stilte gevuld met licht, en het gevoel dat verleden en heden hier samenkomen.

Ik was uitgenodigd samen met bewoners van het woonzorgcentrum "Sint-Anna" — Mia Linders, Maria Scala en Karina. Voor ons werd vervoer geregeld met een minibus, die ons heen en terug bracht. Op het eerste gezicht misschien een detail, maar juist zulke dingen tonen echte zorg voor mensen.

De plechtige dienst werd voorgedaan door de bisschop van Antwerpen, Johan Bonny. Onder de aanwezigen was ook barones Hilde Kieboom, dankzij wie de beweging zich in Antwerpen heeft ontwikkeld. Ondanks de aan-

wezigheid van hooggeplaatste gasten was de sfeer warm en ongedwongen.

Voor mij was deze dag extra bijzonder, omdat ik al twee jaar bevriend ben met de gemeenschap Sant'Egidio. Alles begon met een toevallige ontmoeting, die achteraf helemaal niet toevallig bleek. Sindsdien komen vrijwilligers regelmatig op zondag naar ons in Sint-Anna: ze praten met ons, ondersteunen ons, brengen kleine geschenken mee. En ik probeer op mijn beurt deze momenten vast te leggen — ik maak video's en schrijf artikelen. Dat is mijn manier om hen te bedanken.

Wat mij nog steeds raakt, is hun oprechtheid. In een wereld waar mensen vaak iets terug verwachten, komen zij gewoon — zonder voorwaarden.

De gemeenschap Sant'Egidio staat niet alleen bekend om haar spirituele leven. In Antwerpen organiseren ze regelmatig vredesacties en bijeenkomsten, waar mensen van verschillende nationaliteiten en religies samenkomen. Ze helpen daklozen, voeden mensen in nood — vaak vluchtelingen — en geven bijzondere aandacht aan ouderen. Hun werk bestaat niet uit woorden, maar uit dagelijkse daden.

Eén moment raakte mij in het bijzonder. De priester van de kerk Sint-Carolus Borromeuskerk, Zehger, hielp persoonlijk oudere mensen.

Ik zag hoe hij zelf een oudere vrouw, Maria Scala, in een rolstoel voortduwde. Voor mij, als iemand uit Oekraïne, was dat verrassend en ontroerend. In mijn land zie je

eenvoudige ontmoetingen.

Voor mij werd deze dag niet alleen een mooi feest, maar ook een herinnering dat er, zelfs in moeilijke tijden, altijd mensen zijn die licht brengen.

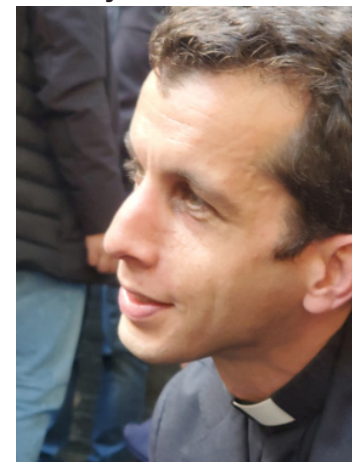

zelden dat een priester zo direct en praktisch helpt. Na de viering werd het feest voortgezet in het huis van Sant'Egidio in de Kammenstraat. Daar verdween alle formaliteit — er bleef alleen warme ontmoeting, glimlachen en het gevoel van één grote familie, waarin iedereen telt.

58 jaar is niet zomaar een getal. Het zijn tientallen jaren van vriendschap, dialoog en inzet voor anderen. En terwijl ik daar stond tussen deze mensen, dacht ik: misschien zit de ware betekenis van "gemeenschap" juist in zulke

En ik hoop dat er nog veel van zulke ontmoetingen zullen volgen.

Mykola Riabchenko.

Help mij deze kleine verhalen te bewaren in de reacties

BEGRIJP JE, DIT ZIJN NIET GEWOON VERHALEN — DIT IS IEMANDS LEVEN

Zelfs als dat leven er niet meer is, zelfs als het door de oorlog is weggenomen, kunnen wij er toch over lezen en deze mensen leren kennen via anderen.

Ik begrijp dat deze reacties heel moeilijk te lezen zijn. Zeker wanneer ze in één bericht zijn verzameld. Maar ik wil zeggen dat jullie reacties niet alleen over oorlog en angst gaan — ze gaan ook over leven. Ze gaan erover dat je in onmenselijke, verschrikkelijke omstandigheden kunt terecht komen en toch mens kunt blijven. In alle opzichten.

Mijn collega Veronika zei tijdens mijn stage in het Altenheim vaak: "Jij hebt een hart."

Ik dacht dat ze me gewoon wilde steunen wanneer iets niet lukte, en grapte terug: "Iedereen heeft een hart."

Nu begrijp ik wat ze bedoelde.

Deze reacties zijn van mensen die, ondanks alle verschrikkingen van de oorlog die ze meemaken, blijven leven door naar hun hart te luisteren.

En ik ben ervan overtuigd dat ze gelezen zullen worden door mensen die — zoals mijn Duitse collega zegt — een hart hebben.

Hieronder staan reacties die ik heb verzameld onder drie van mijn berichten.

Korte verhalen van echte mensen.

Nadia Sukhorukova.

*****

"Gestolen dromen, gestolen leven. Ik vertelde mijn leerlingen altijd dat we geluk hadden in de 21e eeuw te leven, omdat er in de moderne wereld geen oorlog kan zijn, omdat mensen niet kunnen sterven alleen omdat een of andere kannibaal besluit dat hij op hun land wil wonen. Mijn zoon en ik hadden vliegtickets voor 24 maart — we wilden naar Cyprus. Maar we zullen daar nooit heen vliegen. Artem is er niet meer. Gisteren was ik op zijn graf — mijn hart staat stil van het aantal vlaggen. Zoveel verloren levens, zoveel pijn..."

*****

"Ik kan dat meisje nog steeds niet vergeten, dat ik nooit heb gezien. Ik ken haar echte naam niet. Op 25.02.2022 keerde ze terug van Ivano-Frankivsk naar Marioepol om katten te redden en haar moeder over te halen te vertrekken. Haar moeder, een verpleegkundige, weigerde omdat ze haar patiënten niet kon achterlaten.

Het laatste bericht kwam uit een kelder:

'Denk aan het meisje dat naar Marioepol ging om haar katjes te redden.'

En toen viel de verbinding weg."

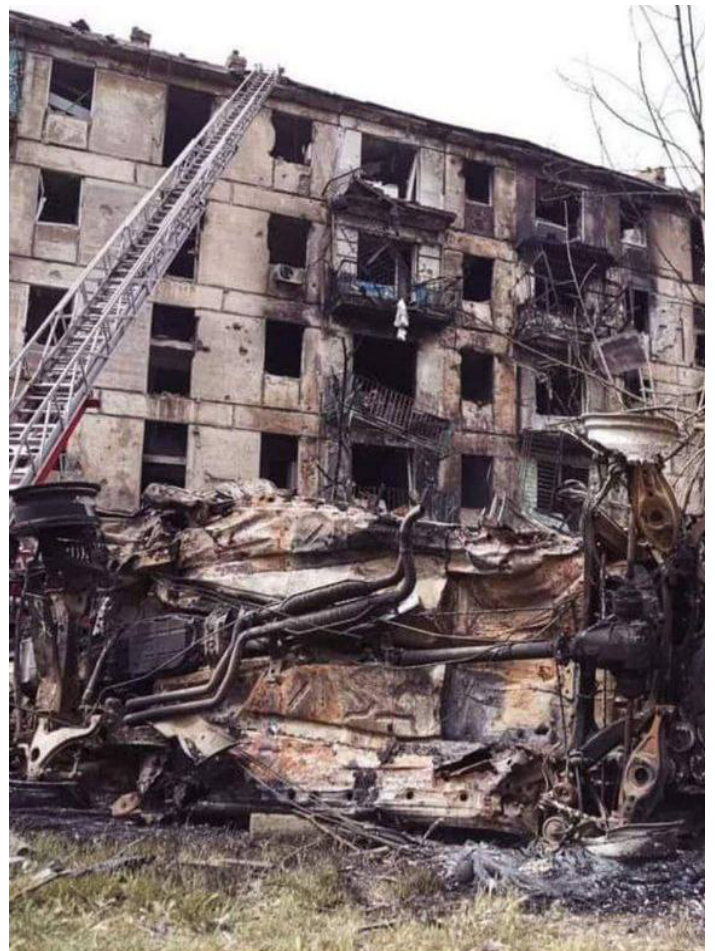
*****

"Over brood. Ik dacht dat ik de enige was. Voor 2022 at ik het bijna niet. Maar toen we in maart te voet van Marioepol naar Melekine kwamen en goede mensen ons opvingen en ons eten gaven — vooral brood met boter — kregen mijn vrouw en ik tranen in de ogen. Sindsdien kan ik er geen genoeg van krijgen."

*****

"Mijn zus vertrok met haar dochter uit Irpin op de avond van 23.02.2022. Haar vijfjarige dochter had de volgende ochtend een tandartsafpraak in Kyiv.

Maar haar verloofde bleef achter. In de eerste dagen sloot hij zich aan bij de territoriale verdediging. Hij werd half maart in Irpin gedood."

*****

“Een vriendin van mij ging naar haar dochter in Odessa, een andere naar haar zoon in Rusland. Ze leven allemaal nog. Maar onze zoon stierf in Marioepol.

Je kunt je lot niet bedriegen. We gingen met z'n drieën: mijn man, ik en onze zoon. Wij raakten gewond, hij stierf meteen.

Ik heb zijn Facebookpagina verwijderd, maar zijn Instagram bestaat nog.”

“Wat verlangden we naar brood! Toen we in Berdjansk aankwamen, kochten we meteen een witbrood, drie pastetjes per persoon en ryazhenka. We aten en konden niet stoppen. Toen we later bij familie in Volyn aankwamen, had ik nog een maand lang voortdurend honger.”

*****

“Mijn vriendin en klasgenoot vertelde me over Boetsja. Ze zaten een maand in belegering. Geen elektriciteit, geen verwarming, geen gas, geen water, geen apotheken, winkels werkten niet.

Tanks stonden aan beide kanten onder de ramen. Ze mochten niet eens op het balkon — een buurman ging roken en werd doodgeschoten. Ze kookten eten buiten op houtvuren. Iedereen deelde wat hij had. Uiteindelijk bleef alleen ingemaakte voorraad over.

Voor water gingen ze naar een pomp tussen opgezwollen lichamen die niet begraven mochten worden. En kinderen zagen dit allemaal.

Toen draaiden de tanks zich plots om en vertrokken. Mijn vriendin zei dat als het nog een week had geduurd, ze haar verstand had verloren.”

*****

“Bij mijn ouders sloeg een projectiel direct in het huis in. Beiden waren zwaar gewond, een buurman trok hen eruit en redde hen. Mijn dochter stierf in Azovstal terwijl ze Marioepol verdedigde.

We hielden zo van onze bloeiende stad... nu is er alleen as over van die gelukkige tijd en de ogen van mijn kleindochter zijn volwassen en altijd verdrietig. Niemand heeft ons geleerd hoe we met deze pijn verder moeten leven.”

Dag en nacht werden één lange nachtmerrie van de dood. We werden beschoten door alles wat kon schieten, zonder ophouden.

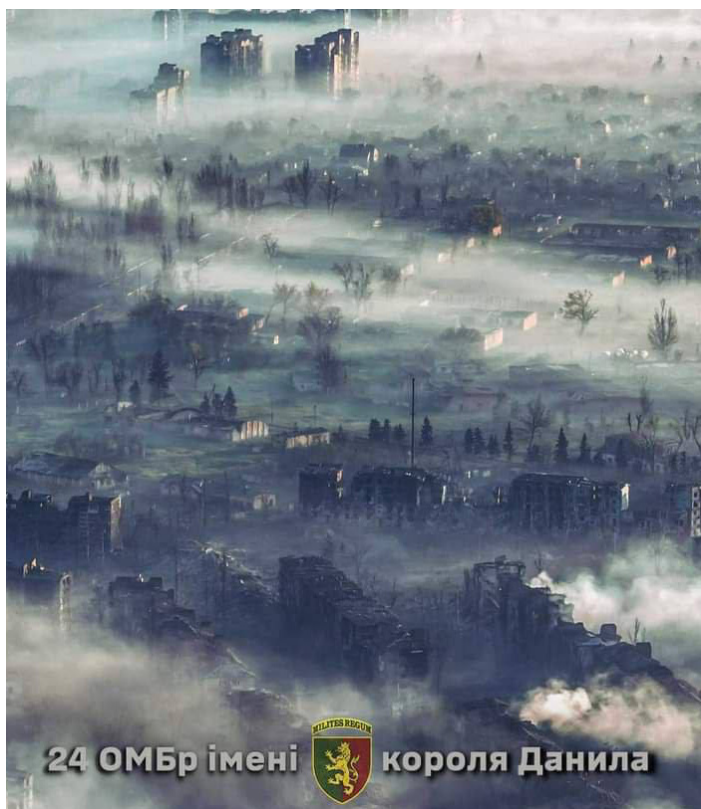
We benijdden degenen die eruit konden ontsnappen. De kans om te overleven werd elke dag kleiner.

We huilden niet — we spaarden onze krachten, al wilden we schreeuwen. Honger, en je weet niet wat er komt.

Een paar stukjes droog brood lagen hoog tegen de muur, zodat de katten ze niet zouden opeten. Dat was de reserve voor het kind. Dat vergeet ik nooit.”

*****

“Ja, een zwart gat slokt steeds meer mensen op. Ik kan de contacten niet van mijn telefoon verwijderen — de apps herinneren me aan verjaardagen van mensen die er niet meer zijn. En we herinneren en gedenken onze dierbaren en bekenden.”

*****

“Mijn vriendin (60 jaar) woonde 20 jaar in Spanje. Ze komt uit de regio Cherson. Na de dood van haar moeder bleef er een huis in het dorp over, waarover zij en haar broer ruzie hadden.

Haar broer wilde haar deel niet uitbetalen en het huis niet verkopen. Iedereen had zijn eigen waarheid.

Eindelijk werd een rechtszitting gepland — eind februari 2022 ging ze naar Oekraïne en kwam in de bezetting terecht. Na de bevrijding keerde ze terug naar Spanje.

Ik luisterde naar haar — soms huilde ze, soms lachte ze.

Zij en haar broer (65) woonden samen in dat ouderlijk huis, met een tuin en een grote kelder diep in de tuin.

In die kelder verborgen ze mensen die uit de bezetting vluchtten en gewonde soldaten.

Ze bouwden een heel verzetsnetwerk op.

Ze veranderde volledig. Ze ging weg als een boze, uitgeputte vrouw die vocht om haar deel — en kwam terug als een vrouw met vuur in haar ogen, klaar om voor de waarheid te strijden en niet op te geven.

Het huis gaf ze uiteindelijk aan haar broer.

Na alles wat ze samen hadden meegemaakt, werden ze echt familie.

Zo'n verhaal — geen enkele schrijver had dit kunnen verzinnen.”

*****

“Wij sliepen in Otsjakiv in de kelder van een verlaten gebouw van 17 april tot 6 juni 2022.

Toen wisten we nog niets over luchtalarmen — zodra de sirene loeide, renden we naar de kelder. In maart vlogen er nog vijandelijke vliegtuigen — het was doodeng, er werden clusterbommen gegooid, veel burgers stierven.

Er was eten in de winkels en op de markt, er was zelfs licht en water, maar door de stress kon ik niet eten — alleen thee, soms koffie.

We dachten steeds: nog even en het is voorbij, de wereld zal reageren en de vijand zal zich terugtrekken. Wat waren we naïef...

We vertrokken op 6 juni.

Nu is het al het vijfde jaar oorlog. De vijand blijft komen, doden en vernietigen.

Cherson, Odessa en Otsjakiv lijden zwaar onder drones en raketten. Oekraïne staat in brand.

Verdriet en tranen — maar we geven ons niet over.

Vervloekt zij Rusland dat deze oorlog is begonnen.”

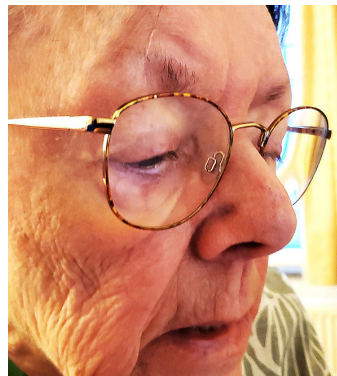
100 jaar familiebedrijf: een verhaal dat oorlog, tijd en generaties heeft doorstaan

Het verhaal van een winkel in Nederland is meer dan alleen een bedrijf. Het is honderd jaar werk, familie en warmte. Van een kleine textielzaak tot een bekend familiebedrijf dat vandaag wordt voortgezet door een nieuwe generatie. Voor de 93-jarige Mia is dit een deel van haar leven. Voor ons een herinnering: echte waarden verouderen nooit.

Mia is iemand met wie we de kleine dingen van het leven delen: wandelingen, gesprekken, een bezoek aan de winkel of de kerk. Ze is bijna 93, maar in haar ogen zie je rust en warmte.

Dankzij haar werd dit verhaal persoonlijk. Want achter elk groot familiebedrijf staan niet alleen jaren — maar mensen.

100 jaar familiebedrijf: een verhaal waarin herinnering leeft

Over een winkel in Nederland — en de mensen die tradities bewaren. Soms schuilt achter een gewone winkel een hele eeuw geschiedenis. Een verhaal van familie, werk en toewijding.

Dat geldt zeker voor **Jacobs-Koppers** in de Nederlandse stad Weert — een familiebedrijf dat in 2026 zijn 100-jarig jubileum viert. Voor mij kreeg dit verhaal een persoonlijke betekenis.

In het woonzorgcentrum waar ik verblijf, heb ik een goede vriendin — Mia. Zij is bijna 93 jaar oud. We wandelen samen, gaan naar de winkel, naar de kerk, soms naar het theater. Op een dag vertelde zij mij over haar nicht Mariëlle, die in Nederland het familiebedrijf voortzet. Zo begon dit bijzondere verhaal.

Van een koffer met stoffen tot een bekend bedrijf

Op 8 januari 1926 openden Mies en Griet Jacobs een kleine textielwinkel aan de Stationsstraat in Weert.

Mies trok met een koffer vol stoffen langs dorpen — per trein, per fiets, over onverharde wegen, in weer en wind.

Thuis runde Griet de winkel en een kleine naaiwerkplaats.

In 1928 verhuisde het bedrijf naar Maasstraat 26 — waar het nog steeds gevestigd is.

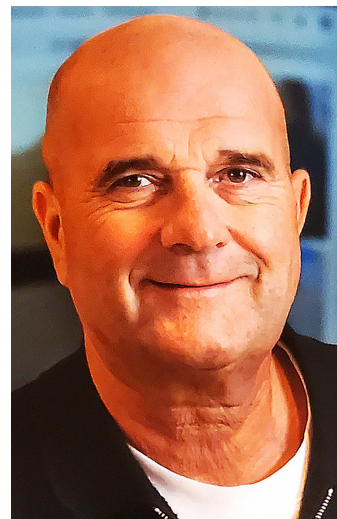
Oorlog, uitdagingen en groei

In de jaren '30 werd het assortiment uitgebreid met kleding en bedden.

Na de oorlog namen de zonen het werk over en hielpen mee in het bedrijf.

Vanaf jonge leeftijd werkten zij al mee: matrassen vullen, stoffen verwerken, klanten helpen.

In de jaren '50 en '60 groeide het bedrijf verder met meubels, mode en huishoudelijke artikelen.

Kwaliteit die blijft

Jacobs-Koppers werkt met bekende merken en eigen collecties.

Duurzaamheid, kwaliteit en comfort staan centraal.

Maar het belangrijkste blijft: persoonlijk contact.

Klanten voelen zich hier gezien en gehoord — en dat maakt het verschil.

Traditie en vernieuwing

Vandaag wordt het bedrijf geleid door Mariëlle en Mark Jacobs — de derde generatie.

Zij kozen bewust voor specialisatie in textiel en slaapcomfort.

In de winkel draait alles om beleving: voelen, vergelijken, ervaren.

“Online bestellen kan,” zeggen zij, “maar hier voel je echt wat bij je past.”

Een verhaal dat doorgaat

Honderd jaar is meer dan een jubileum. Het is een bewijs dat tradities blijven leven dankzij mensen.

Voor Mia is dit familiegeschiedenis. Voor Mariëlle is het haar levenswerk.

Voor ons is het een herinnering aan wat echt belangrijk is.

Soms zijn het juist zulke verhalen die warmte brengen in de wereld.

M. Riabchenko.